

YANIK SARAYLAR

Sevim Burak (İstanbul, 29 Haziran 1931-İstanbul, 30 Aralık 1983) Alman Lisesi'nin orta bölümünden sonra çalışmaya başladı. Mankenlik yaptı, kendi açtığı modaevini yönetti. İki kez evlenip ayrıldı; ilk evliliğini yaptığı viyolonist Orhan Borar'dan oğlu A. Karaca, ikinci eşi ressam Ömer Uluç'tan kızı Elfe oldu. Ömer Uluç'la birlikte bir süre Nijerya'da yaşadı. İleri derecede seyreden kalp rahatsızlığı nedeniyle yattığı Haseki Hastanesi'nde öldü. *Yeni İstanbul* gazetesinde ilk kez hikâyesi yayımlandı. Daha sonra bazı hikâyeleri *Yenilik*, *Türk Dili* dergilerinde, *Ulus* ve *Milliyet* gazetelerinde yayımlandı.

Yapıtları:

Hikâye: *Yanık Saraylar* (Türkiye Basımevi, İstanbul 1965; YKY, İstanbul 2004); *Afrika Dansı* (Adam Yayınları, İstanbul 1982; YKY, İstanbul, 2006) *Palyaço Ruşen* (Nisan Yayınları, İstanbul 1993.)

Oyun: *Sahibinin Sesi* (Adam Yayınları, İstanbul 1982; YKY, İstanbul 2004), *Everest My Lord / İşte Baş İşte Gövde İşte Kanatlar* (Adam Yayınları, İstanbul 1984; YKY, İstanbul 2006).

Anı-Mektup: *Mach I'dan Mektuplar* (Logos Yayınları, İstanbul 1990.)

Roman: *Ford Mach I* (YKY, İstanbul 2003.)

*Sevim Burak'ın
YKY'deki kitapları:*

Ford Mach I (2003)
Yanık Saraylar (2004)
Sahibinin Sesi (2004)
Everest My Lord -
İşte Baş İşte Gövde İşte Kanatlar (2006)
Afrika Dansı (2006)

SEVİM BURAK

Yanık Saraylar

Öykü

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 4380
Edebiyat - 1236

Yanık Saraylar / Sevim Burak

Kitap editörü: Filiz Özdem
Düzeltili: Kadriye Vural

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Fotoğrafları çeken ve uçlarını yakan: Sarkis

Baskı: Bilnet Matbaacılık ve Ambalaj San. A.Ş.
Dudullu Organize San. Bölgesi 1. Cad. No:16 Ümraniye-İstanbul
Tel: 444 44 03 • Fax: (0216) 365 99 07-08 • www.bilnet.net.tr
Sertifika No: 31345

YKY'de ciltli, özel baskı: İstanbul, Mayıs 2015
ISBN 978-975-08-3215-4

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2014
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

İÇİNDEKİLER

- Sedef Kakmalı Ev • 11
Pencere • 21
Yanık Saraylar • 29
Büyük Kuş • 45
Ah Ya Rab Yehova • 63
Ölüm Saati • 87

Sunuş

Sevim Burak'ın "Yanık Saraylar" hikâyesi:

"DEMİR KAPIDAN GİRDİLER

YEŞİLKÖY

YOL

KADIN"

cümlesiyle başlıyor. Aynı adlı kitabı hayatımıza bundan tam 50 yıl önce girdi. İlk baskısı 1965 yılında yapılan *Yanık Saraylar* ironik, dikenli, tuhaf, eleştirel ve çokkatmanlı hikâyeleriyle edebiyat dünyamıza katıldı. Bu sıradışı yazar, o dönemde hak ettiği ve beklediği ilgiyi göremedi. "Kapalı ve alışılmadık" bir biçimsel üsluba sahip bir yazar olarak nitelendi. O yıl, Sait Faik Hikâye Armağanı jürisi tarafından kitabı elenince sadece Sevim Burak hayal kırıklığı yaşamakla kalmadı; Memet Fuat da bu karardan dolayı jürideki görevinden ayrıldı.

Sevim Burak'ın hikâyelerinde nesnelere ve öznelerle ilgili olduğu kadar, mekânlarla da ilgili yazdıklarıyla, aslında o zaman bile ne denli "politik" bir dili olduğunu, hatta dille yaptığı görsel oyunlarla da ne kadar "anarşist" olduğunu bugünden bakarak söyleyebiliriz. Hatta ve hatta, bugün onu yeniden okurken, ne kadar öngörülü olduğunu, neredeyse kehanetlerde bulunduğunu teslim etmek gerekir.

Edebiyatında yaşamının dehşeti üzerine odaklanan Sevim Burak, konu edindiği nesnelere ve mekânlarla, öznel ve ortak belleğe dair bir coğrafya sundu. Umutsuzların ve müzmin yalnızların dünyasını anlattı. Toplumsal, sınıfsal, cinsel ve diğer aidiyetler onun kitaplarında öncü bir biçimde ele alındı ve yazar "Düşüne düşün hayattın en hurda ayrımlarına kadar indi."

Türk öykücülüğündeki modern yönelişler içinde ayrı bir yeri olduğu kabul edilen, Sevim Burak'ın ilk kitabı *Yanık Saraylar*, yayımlanışının 50. yılında özel bir baskıyla karşınızda.

Sevim Burak'ın özgün yazımına müdahale edilmemiş; düzeltide, çelişkili kullanımlarda sık tekrarlananlar ve/veya doğru yazımlar esas alınarak uygulama yapılmıştır (Ed. N.)

YANIK SARAYLAR

Sedef Kakmalı Ev

GELDİLER...

Çok yorgundular.

Sokağın başına dizildiler.

Sekiz on kişi vardılar

Bunların ardından kadınlar görüldü.

Çok yavaş yürüyorlardı, yanyana sıralanmaları uzun sürdü bu yüzden.

Ayakları çıplaktı.

Erkeklerin önüne çömeldiler

Birden elleri kolları kımıldamaz oldu.

Kadının birinin kucağında ZİYA BEY'in küçüklük fotoğrafına tıpkı tıpkısına benzeyen bir çocuk vardı.

NURPERİ Hanım "Ziya Bey! Ziya Bey!" diye bağırdı.

Ziya Bey yere çömelik kadının kucağından ona baktı; olup bitenlere ilgi duymuyordu.

Pencerenin önünden kaymaya başladı NURPERİ Hanım.

Düşmemek için elleriyle pervaza tutundu, aşağı baktı, sütçü kadını gördü, sütçü kadın O'na "aşağı atla" anlamına gelen bir el işareti yaptı. İyi anlamadı NURPERİ Hanım. Ziya Bey mi, Ziya Bey mi diye sordu.

Birazdan BAĞLARBAŞI - KISIKLI tramvayından Madam Nivart inecekti. Ona geliyordu. Dizlerini kıvırdı, vücudunu geriye çekti, sütçü kadına baktı, "Aşağı atla," dedi gene sütçü kadın.

Atlamak istemiyordu.

Ziya Bey, Ziya Bey diye direndi Nurperi Hanım.

Çömelik kadının kucağında hâlâ ona bakıyordu Ziya Bey.

Yüzünde hafif bir solma vardı.

O sırada ÜSKÜDAR-PAZARYERİ iplerin üstüne geriliyordu.

Bitmez tükenmez sessizliğin ortasına asılmış kalmıştı.
Madam Nıvart'ın BAĞLARBAŞI-KISIKLI tramvayı köşeyi döndü.

ZİYA BEY bacaklarını karyoladan aşağı sarkıtmış dik durmaya çalışıyordu.

GELDİLER...

Kırım meydan savaşı kahramanlarıydı;
Başları kalpaklı iki kişi geride durdu,
Üç kişi gelip karyolanın önüne dizildiler
Kardeştiler.

"Efendi Ağabey" dedi en uzun boylusu,
Öbür kardeşler ellerini göğüslerinin üstüne kenetlemişlerdi.
Omuzlarından, göğüslerinden, nişanlar, kordonlar sarkıyordu.

Ziya Bey karşığı duvara bakıyordu;
Çok yaşlıydı, çürümüştü yaşlılıktan.
Ellerini yastığın üstüne sürdü, çarşafın altına soktu.
Kemikten parmaklarını oradan oraya dolaştırdı.
Yastığın ucunu kaldırdı sonunda.

Aradığı oradaydı.

Küçük bir mendil, saat, boş bir ilaç kutusu.
Parmaklarını kıvrımadan avucunun içine aldı onları.

"Efendi Ağabey" diye seslendi uzun boylusu

Ziya Bey duymadı.

Bilinçsiz, avucunun içindekilere bakıyordu.

Soluk almıyordu bakarken.

Göz oyuklarına ölümlü iki karanlık oturmuştu.

Öksürdü.

Kardeşlerden birinin nişanı yere düştü.

Kımıldamadı hiç

Ziya Bey bacaklarının arasındaki oturağı dürttü, üstü gazeteyle örtü-
lüydü, göz oyuklarında iki lamba yanar gibi oldu.

Hırsla titremeye başladı dudakları.

Yumruklarını sıktı,

Bir daha öksürdü.

Meydan savaşı kahramanları yardım edemediler ağabeylerine,
Yumruklarını sıktılar,
“Efendi Ağabey” dedi uzun boylusu,
“Efendi Ağabeyimiz” dediler hep,
“Aziz büyüğümüz”
“Velinimetimiz”

Ziya Bey düşürdü gazeteyi sonunda
Oturağa tükürmeye başladı,
Tükürdü, tükürdü;
Bitti.

Yastığın üzerine düşen başı yuvarlak bir yarayı andırıyordu,
Nurperi Hanım’ın diktiği siyah gecelik takkesi bu yarayı alına kadar
kapıyordu,
İçinde kalan ufacık karanlık bir soluğu tutmak için ağzını sımsıkı ka-
padı.

Ayakta duranlar resme benzemeye başladılar gittikçe.
Yaş sırasına göre dizilmişlerdi.
Resmin kenarında SÜLEYMAN ŞEFİK PAŞA duruyordu.
Sağ omuzuna bir melek kondu.
En önde parlak çizmeleriyle Ziya Bey.
Titredi,
Yok oldu...

GELDİLER..

Dört beş kişiydiler,
Kapının önünde dizildiler.
Nurperi Hanım bu seferkinin gerçeğe daha yakın olduğunu anladı,
Gelenler dostlarıydı
Yüzlerindeki en küçük sivilceyi görebiliyordu.
Pencereden gülerek selam verdi.
Bağlarbaşı’ndan tramvayla gelmiş Madam Nıvart, radyo tamircisi
Anesti ile yanyana duruyordu. Dönüşte yolları aynıydı,
Madam Nıvart bir elini Anesti’nin omuzuna koymuş, öbür eliyle
mendili yüzüne kapamış ağlıyordu.

Nurperi Hanım'ı görmemişti. Anesti'ye hızlı hızlı bir şeyler anlatıyordu. Anesti hep pencereye bakarak kafasını sallıyordu. Madam Nivart'ın lafı biter bitmez gene pencereye bakarak bir şeyler söyledi; Madam Nivart mendilini yüzünden kaldırdı. Nurperi Hanım'la göz göze geldiler. "Vah yavrum, vah yavrum!" diye başını iki yana sallamaya başladı.

Nurperi Hanım sütçü kadını aradı göremedi, yolun ucuna baktı, taşçı Hayri Usta geliyordu; yüzü ince mermer tozuna bulanmıştı, kolunun tersiyle sildi yüzünü, kirpikleri gene de beyazdı. Gömleğinin cebinden keskinin ucu görünüyordu. Hayri Usta başını pencereye kaldırdı, onu gördü, aşırı bir saygı ile "Başın sağolsun," dedi. Beyaz kirpikleri titreyip duruyordu.

Ziya Bey'in tabutu kapıdan çıktı. İlerlemeye cesaret edemiyormuşçasına kısa bir an durdu. Sonra yoluna devam etti; sokağın köşesine gelince tabutu taşıyan adamlar koşmaya başladılar. Güçlü bir şeyin üstesinden geldiğini düşündü Nurperi Hanım. Ziya Bey ölmüştü, o sırada yapılacak hiçbir işi yoktu, görevi bitmişti.

Kırk yıldan bu yana onun için yorulduğunu anladı.

Pencerenin önünden çekildi.

Ziya Bey'in gömüleceği mezarlığa bakan, başka bir pencereye geçti.

GELDİLER...

Sekiz on kişiydiler,

Ellerinde ağız armonikaları vardı.

Hepsi gençti,

Nurperi Hanım yiyecek sepetini açtı.

Çok keyifliydi;

Sepetin en dibinden binlik rakı çıkardı.

Cıvıl cıvıl bir sesle "Arkadaşlarınız nerde?" dedi.

Ağaçlar aralandı.

Bir o kadar genç daha çıktı.

İki sıra aydınlık göz gördü, Nurperi Hanım.

Gerilerde bir yerde Ziya Bey BAĞLARBAŞI-KISIKLI tramvayını bekliyordu.

BAĞLARBAŞI-KISIKLI tramvayı geldi;
İçinden Madam Nivart'la Hayko Efendi çıktılar.
Kan ter içindeydiler,
Hayko Efendi'nin ensesinde ıslak bir mendil vardı.
"Kilise korosundan geliyoruz" dediler.
Armonika yer yer kopuk TUNA DALGALARI valsini çalmaya başladı.
Ziya Bey Nurperi Hanım'ın önünde eğildi. Tek bonjurlu adam oydu.
Çabucak sarhoş olmuştu Nurperi Hanım.
Topuklarıyla karınca yuvalarına basa basa döndü.
Madam Nivart "Danube bleu, Danube bleu!" diye çığlık atıyordu.
"Bis, bis!" diye el çırpıtı, yirmi kişi.
Ziya Bey, Nurperi Hanım'ın kulağına eğilip "Bonjurumu tavan arası-
na kaldır" dedi.

Ziya Bey'in tabutu yavaş yavaş ilerliyordu.
Mezarlığa bakmaya koyuldu.
Mezarlığın eteklerinde tek katlı küçücük evler vardı.
Nurperi Hanım'ın yıllardır özlemine çektiği düzayak bir hayat göze çarpıyordu. Cenaze küçük evlerin arasından geçerek tepenin eteklerini tırmanmaya başladı. Taşıyanlar ikide bir duruyorlardı. Tabut sallanarak ilerliyor ara sıra dalların arasına takılıp kalıyordu. Kederli saymıyordu kendini. Öldükten sonra Ziya Bey'i görmemişti, son olarak aslan ayaklı koltuğunda oturmuş burnunun kıllarını kesiyordu Ziya Bey. Gece bir iki kez de üstünü örttü onun; eskiden de yapardı. Arkadaşça ayrılmışlardı. Ayrılmak bile değildi. Nerdeyse birkaç günlüğüne geziye çıkmıştı Ziya Bey. Nurperi Hanım bekleyecekti. Ağaçların arasında ilerleyen tabuta baktı. Sanki tabut değildi, tabut biçiminde kesilmiş bir uçurtmaydı. Sağa sola yalpa vurması küçük çocukların hoşuna gidecek bir şeydi. Bu uçurtmayı birden kendine benzetti, rakı içtikten sonra evin içinde boyuna kapılara merdivenlere çarpardı eli yüzü çürürdü, daracıktı ev, ne kadar kaçsa önüne ya duvar ya dolap çıkardı. Tabutla uçurtma, uçurtmayla kendisi arasındaki

1 Fr.: Mavi Tuna!

benzerliđi ve birbirine benzeyen başka Őeyleri dűŐündü; sonunda her Őeyi birbirine benzetti. DűŐüne dűŐüne hayatının en hurda ayrımlarına kadar indi.

Fakat dűŐünürken bazı Őeyleri atlıyordu, her Őeyi unuttuğunu sanması onda alışkanlıktı. Yıllar yılı Ziya Bey'in evinde mutfakla merdiven arasında oyalandı gitti. Gelenlerden, gidenlerden, mektuplardan uzak kaldı. Kendini iŐe verdiği gibi Ziya Bey'e vermedi. Őimdi bazı Őeyleri deđiŐtirip deđiŐtirmeyeceđini dűŐündü.

Kırk yıl yaŐlı bir adamı yedirip içirmesi, yıkayıp paklaması, tıraŐ etmesi niyeydi? Bazı Őeyleri neden yaptığını, bazı Őeyleri neden yapmadığını bilemiyordu hâlâ. Ziya Bey ölmeden önce bunları ne zaman oturup dűŐünecek olsa bir iŐi çıkardı; evde hiŐ dűŐünemezdi, kapının önüne ya da aŐađıya, bostana inerdi. Arnavut bahçivanla bir iki sözcük konuŐurdu, anlamı yoktu pek konuŐtuklarının, yeŐilliklere falan bakar, içi açılırdı. Ziya Bey'le iki söz edemezdi.

Ziya Bey hep kendinden söz açardı, alçak sesle tane tane konuŐurdu. YaŐlandıkça kapının önünden ne geçerse istemeye baŐlamıŐtı. Hep istiyordu...

Bugün, çorba – ıspanak – maden suyu

Yarın, maden suyu – tatlı – odun

Öbür gün, maden suyu – Őeker – simit – halka.

Ziya Bey'in bencilliđi gün günden arttı.

İskeleden İstanbul'a gitmek için vapura binerler, Ziya Bey birincide Nuperi Hanım ikincide otururdu, buna tutulmazdı. Vapurun burununa gidip başka Őeyler dűŐünürdü, kendini mutfakta bulaŐıkların karşısında sayardı. Evin içi ölülerden artakalan eŐyalarla doluydu. Nurperi Hanım bu eve geldiğinde hepsi sağdılar. On beŐ yaŐında saçları kol iriliğinde bir kızdı, Yanya diliyle karıŐık Türkçe konuŐurdu. Evin beyleri daha o zaman yaŐlıydılar, dört kardeŐtiler, ilk önce Affan Bey öldü, ardından Haydar, sonra Tayyar Bey. Tayyar Bey'in bir kolu yoktu, varmıŐ gibi yapardı. AkŐamüstleri evin içi soğuyunca pelerinlerini giyerlerdi. Üç kardeŐ neŐeli ve kalın sesliydi. Üç kardeŐ öldükten sonra akŐamüstlerinin keyfi kalmamıŐtı artık. Yirmi

yıldır rakı içiyordu mutfakta. Ziya Bey hiç kardeşlerine benzemezdi. Nurperi Hanım onları özledikçe, tavan arasına çıkıp kılıçlara, kalpaklara, nişanlara, onların konçlu fotinlerine bakardı.

Ziya Bey ölüm sırasının kendinde olduğunu biliyordu artık.

Yüznumaralara merdiven altlarına saklanıyordu, Nurperi Hanım bilerek, tükürük hokkalarını ve oturakları ortaya çıkardı.

Ziya Bey'in evi kendi üstüne yapmasının sırası gelmişti. Kırk yıldır bunu bekliyordu. Ölümden söz açmadı. Ziya Bey, evi unutmuş görün-
dü. Nerden çıktığı belli olmayan bir asker kaputuyla pencerenin önüne geçmiş bir daha da oradan kalkmamıştı. Sabahtan akşama kadar kediyi gözetliyordu. Nurperi Hanım'ın samur kedisini. Hayvan, ağaçlara tırmanmasın, kapılarda bacalarda dolaşmasın, ortalığa siymesin, kendisi gibi pencerenin önünde otursun istiyordu. Sonunda kediyi kasaba gönderip hayalarını aldırıldı.

Kedi hadım olur olmaz tüyleri uzadı, pataları kocamanlaştı. Sabahtan akşama değin tembel tembel yatıyor, ara sıra gözlerini açıp Nurperi Hanım'a bakıyordu. Ziya Bey'in huyunu almıştı sade yemek ve uyku saatlerini kolluyordu. Samur kedisini "FAHRİ" diye çağırırdı. Samur kedisinin gözleri, Menlikli Fahri Bey'in gözlerinin tıpkısıydı. Akşamları Samur kedi, Ziya Bey, Nurperi Hanım üçü bir yatağa giriyorlardı. Ziya Bey sık sık nezle olmaya başladı. Sabahlara kadar öksürüyordu. Bir gece kalktı Nurperi Hanım, elektriği yakmadan tavan arasına çıktı. Ziya Bey'in bonjurunu, ayakkabılarını, saat kordonlarını, rahmetlilerin kılıçlarını, kalpaklarını, pelerinlerini toplayıp evden çıktı. Bir tek sedefli sehpa dokunmadı. Karyolanın altında bıraktı.

Durduğu yer sallandı birden. Çevresindeki eşyalar ona düşmanca bakıyordu sanki. Ziya Bey'i gördü, yüzü, elleri tahtadandı. Nurperi Hanım birkaç adım attı. Sedef kakmalı sehpa, üzerine üzerine geliyordu. Duvarda çerçevelerin içinden üç kumandan fırlamış Nurperi Hanım'a yaklaşıyorlardı. Affan, Haydar, Tayyar beyefendiler. Odanın içi Ziya Bey'in kardeşleriyle dolmuştu. Onları ayakta karşılamak istedi. Tayyar Bey kırmızı bıyıklarını titreterek ona tıpkı eskisi gibi bakıyordu. Tayyar Bey'e sofraya hazırlamak için davrandı, Tayyar Bey burunun dibine kadar gelip sesini kalınlaştırdı "Nurperi, saat kordo-

num nerde?" diye sordu. Nurperi kızardı. Haydar ve Affan beylerin duymayacağı incecik bir sesle "ÜSKÜDAR ÇARŞISI'nda sattım" diye cevap verdi.

"Peki, Haydar Ağabey'imın kılıcı, pelerinlerim, çizmelerim, gümüş nişanlarım?.." Nurperi "ÜSKÜDAR ÇARŞISI, ÜSKÜDAR ÇARŞISI!" diye ağladı...

Işıktan beyazlaşmış çiğ bir aydınlıkta bekliyordu.

GELDİLER...

Yorgun gözkapaklı bir devekuşuydu Nurperi Hanım,
Saçlarını oturup kendi kendine alagarson kesmişti,
Biraz utanıyordu.

Gelenler çok kızgındılar,
Göğüsleri körük gibi inip çıkıyordu,
Sekiz on kişi kadardılar.

Durup, saçları kesik devekuşuna bakmaya başladılar,
Nurperi Hanım ayağındaki terliklerin ucuna kaçtı,
Susup önüne baktı.

Gelenlerin tavrında hiçbir değişme yoktu;
Evin kapısının önünde put gibi duruyorlardı.

Yirmi evlik bir mahalle vardı artlarında;
Derme çatmalıkları birbirine denk evler.

Pencereleri açtı,

Açık pencerelerinden neleri var neleri yoksa görünüyordu.

Kötü bir önsezi kafasından yol yol geçti.

O'nun yangın duvarlı, rüzgâr fırıldaklı, şimşek çekenli EVİNİ almaya gelmişlerdi.

Nurperi Hanım kırk yıldan beri pencere önünde oturuyordu.

Hiç kıılmamıştı yerinden

MENLİK'ten ÜSKÜDAR'a geldiğinden bu yana tırnaklarını yiyip duruyordu.

Kapının önüne dizilenler tırnaklarını yiyip duran bu saçma hayvana yumruk salladılar.

Birden Nurperi Hanım'ın penceresi çatırdadı, evin odaları, merdiven altları birbirinden ayrıldı.

On kişi, evi dört parçaya bölüp götürdüler.

Nurperi Hanım devekuşu sesiyle "ZİYA BEY, ZİYA BEY" diye cızıkladı.

ZİYA BEY duymadı.

Aslan ayaklı koltuğunda:

A n f e r u d u n i c i h a n ı m a n e v i ,

A n f e r u d u n i c i h a n ı m a n e v i , diye tekrarlıyordu.

Mutfaktaki boş şişe kapakları, binlerce karınca, karyola önündeki se-def kakmalı sehpa koşup eteklerinin altına saklandı.

Soba deliğindeki iri örümcek ince ayaklarıyla ÜSKÜDAR ÇARŞISI'na yürüdü.

Nurperi Hanım, hemen orada tencerenin siyah dibine yapışıp kaldı.

Kuzguncuk, 1961